บทที่ 2
วรรณกรรมสำหรับเด็ก

วรรณกรรมสำหรับเด็กคืออะไร

วรรณกรรมสำหรับเด็ก เป็นหนังสือที่แต่งขึ้นสำหรับเด็กโดยเฉพาะ ซึ่งจะตรงกับความสนใจของเด็กในแต่ละวัย อาจแต่งเป็นเรื่องบันเทิงคดี โดยใช้ถ้อยคำง่ายๆ ที่สั้น กระชับ ได้ใจความ ซึ่งเด็กเข้าใจได้ เลือกใช้คำที่เหมาะกับเนื้อหา เด็กคุ้นเคย

วรรณกรรมบันเทิงคดีสำหรับเด็ก หมายถึงงานเขียนที่แต่งขึ้นซึ่งอาศัยเค้าความจริงของชีวิต หรือจินตนาการของผู้แต่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อความบันเทิงเป็นหลัก แต่อาจสอดแทรกสาระ ความรู้ คติธรรม ในการการดำเนินชีวิตแก่เด็กด้วย

ส่วนวรรณกรรมสารคดีสำหรับเด็กนั้น แต่งขึ้นเพื่อมุ่งให้เด็กได้รับสาระและความรู้ เป็นเรื่องจริงที่สามารถพิสูจน์ได้ และได้ความเพลิดเพลินด้วย

วรรณกรรมสำหรับเด็ก มีทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง แต่ในวิชานี้จะเน้นเฉพาะวรรณกรรมเด็กที่เป็นร้อยแก้ว ที่เขียนขึ้นสำหรับเด็กในวัยเริ่มอ่าน อายุตั้งแต่ 1 – 9 ปี และในช่วงก่อนวัยรุ่น ในช่วงอายุ 9 – 12 ปี

วัตถุประสงค์ในการสร้างวรรณกรรมสำหรับเด็ก

การสร้างวรรณกรรมสำหรับเด็กนั้น มีวัตถุประสงค์เฉพาะที่แตกต่างกันไปตามวัย แต่โดยทั่วไปแล้วมีวัตถุประสงค์หลักดังนี้

1. เพื่อเพิ่มการรับรู้ของเด็ก แทนที่จะให้เด็กรับรู้จากการบอกเล่าของบิดามารดาหรือผู้ใหญ่แต่อย่างเดียว
2. เพื่อส่งเสริมการอ่าน ทำให้เกิดทักษะในการอ่าน

3. เพื่อปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ทำให้เป็นคนรอบรู้
4. เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
5. เพื่อให้เกิดความบันเทิง เป็นการพักผ่อนจิตใจทำให้อารมณ์เบิกบานแจ่มใส
6. เพื่อปลูกฝังทัศนคติและแนวทางคติธรรมรวมทั้งคุณธรรมและค่านิยมอันจะทำให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว จึงเห็นได้ว่าวรรณกรรมเด็กมักใช้ถ้อยคำง่ายๆ ที่สั้นกระชับ ได้ใจความ เข้าใจได้ง่าย เป็นคำที่เหมาะกับเนื้อหา เด็กคุ้นเคย ลักษณะภาษาก็มักจะเป็นกันเองคือภาษาพูด แต่เป็นภาษาพูดที่ถูกต้อง ไม่ใช่คำแสลงหรือหยาบคาย สำนวนภาษาก็ถูกต้องตามหลักภาษา ใช้ประโยคที่ประธานเป็นผู้กระทำกริยานั้นๆ โดยตรง ซึ่งสื่อความหมายได้ชัดเจน รวดเร็ว ใช้ประโยคสั้นกะทัดรัด ตรงไปตรงมา ไม่ซับซ้อน จำนวนคำเหมาะกับวัย โดยวัยต่ำกว่า 11 ปี ใช้คำไม่เกิน 14 คำต่อประโยค และเด็กอายุ 11 ปีขึ้นไป ใช้คำประมาณ 17 - 20 คำต่อประโยค

วรรณกรรมกับความสนใจของเด็กตามระดับอายุ

ตามปกติเด็กในช่วงอายุต่างกัน มักจะมีความสนใจที่แตกต่างกัน เช่น

อายุ 4 – 6 ปี เด็กจะมีความสนใจตนเองน้อยลง และหันมาสนใจกับสิ่งภายนอกมากขึ้น เด็กในวัยนี้มักชอบอ่านนิทานต่างๆ โดยเฉพาะเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ เช่น นิทานอีสป

อายุ 6 – 9 ปี เด็กจะสนใจเกี่ยวกับนางฟ้า เทวดา เรื่องลึกลับ ธรรมชาติ เช่นเทพนิยายต่างๆ เด็กชายอาจสนใจเรื่องเกี่ยวกับชีวิตจริง เช่น การผจญภัยต่างๆ

อายุ 10 – 12 ปี เด็กจะสนใจเรื่องเกี่ยวกับประเทศอื่นๆ เรื่องทางประวัติศาสตร์และชีวประวัติของวีรบุรุษ วิทยาศาสตร์ การผจญภัย ส่วนเด็กหญิงสนใจชีวิตในบ้าน และเริ่มสนใจเรื่องรักๆ ใคร่ๆ

วรรณกรรมภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก

วรรณกรรมภาษาอังกฤษสำหรับเด็กในที่นี้จะมุ่งที่นิทานเรื่องสั้น และนวนิยาย ตั้งแต่ในยุคแรกๆ ที่ยังไม่มีการตีพิมพ์หนังสือเป็นเล่ม ดังนั้นเรื่องสำหรับเด็กจึงเป็นไปในลักษณะการเล่าเรื่องโดยเฉพาะกับเด็กเล็ก เช่น เล่านิทานพื้นเมือง เทพนิยาย ตำนาน สอนศาสนา คติธรรม ความประพฤติ เช่น นิทานเรื่องกษัตริย์อาเธอร์ นิทานเรื่องซินเดอเรลลา ต่อมาเมื่อมีการตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม ก็เริ่มมีการแปลนิทานอีสป นิทานเรื่องกษัตริย์อาเธอร์

นวนิยายสำหรับเด็ก จัดแบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้

1. นวนิยายเชิงประวัติศาสตร์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์และบุคคลในประวัติศาสตร์ เช่น Ivanhoe ถ้าเกี่ยวกับบุคคลในประวัติศาสตร์ก็มีหลายเรื่อง เช่น Davy Crockett , Danielle Boone เป็นต้น

2. นวนิยายเพ้อฝัน (Fantacy) เป็นเรื่องที่สร้างจากจินตนาการ เช่น เรื่องการผจญภัย เช่น Alice' s Adventure in Wonderland , The House of Pooh Corner , Lord of the Rings เป็นต้น

3. นวนิยายผจญภัย ส่วนใหญ่เป็นเรื่องการเผชิญโชคของเด็กชาย เช่น Adventures of Tom Sawyer และ Adventures of Huckleberry Finn เป็นต้น

4. นวนิยายสะท้อนชีวิตจริง เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตครอบครัว ซึ่งมักเป็นที่สนใจของเด็กหญิง เช่น Little Women และ The Little Princess เป็นต้น

5. นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ เป็นเรื่องวิทยาศาสตร์และธรรมชาติที่เขียนขึ้นสำหรับเด็ก เป็นการเขียนที่ให้ข้อมูลอิงความจริง เป็นเรื่องการค้นพบและผจญภัยในวิทยาศาสตร์ เช่น The Lost World

วรรณกรรมไทยสำหรับเด็ก

วรรณกรรมไทยสำหรับเด็กในยุคแรกๆ ก็คงจะหนีไม่พ้นนิทานพื้นบ้าน ซึ่งก็จะแตกต่างกันออกไปตามภูมิภาค เช่น ปลาบู่ทอง หรือเป็นเรื่องเกี่ยวกับพุทธศาสนา เช่น นิทานชาดกในปัจจุบัน มีการกระตุ้นให้เยาวชนสนใจการอ่านมากขึ้น จึงทำให้สำนักพิมพ์ต่างๆ ผลิตหนังสือสำหรับสำหรับเด็กขึ้นมามากมาย มีผู้เขียนหนังสือสำหรับเด็กเกิดขึ้นมากมายเช่นเดียวกัน ทั้งที่เป็นนิทานสอนเด็ก นิทานที่เกี่ยวกับชีวิตชนบท สัตว์ต่างๆ นิทานที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ รวมทั้งนิทานเสริมสร้างคุณธรรม

ถัดจากวรรณกรรมสำหรับเด็กเล็ก ก็จะเป็นวรรณกรรมสำหรับเด็กในวัยประถม ซึ่งมีความสนใจต่อสิ่งต่างๆ รอบตัวมากขึ้น วรรณกรรมสำหรับเด็กระดับนี้ มักเน้นเรื่องของเด็กในวัยเดียวกัน บางเรื่องได้รับการเสนอให้เป็นหนังสืออ่านในโรงเรียน เช่น เรื่องแก้วจอมแก่น เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก

วรรณกรรมสำหรับเด็กกับการแปล

ปัจจุบันมีการส่งเสริมให้เด็กรักการอ่านมากขึ้น จะเห็นได้จากมีการจัดทำหนังสือที่เหมาะสำหรับเด็กมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีการแปลวรรณกรรมสำหรับเด็กจากภาษาต่างประเทศมากมาย ทั้งจากซีกโลกตะวันตกและตะวันออก

โดยทั่วไป เด็กไม่ว่าชาติใดภาษาใดมักมีความสนใจและความต้องการตามธรรมชาติเหมือนกัน การแปลวรรณกรรมสำหรับเด็กจากต่างประเทศจึงเป็นสิ่งดีเพราะทำให้มีวรรณกรรมสำหรับเด็กเพิ่มมากขึ้น ทำให้เด็กสามารถเลือกอ่านได้อย่างหลากหลายและยังเป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กับเด็กอีกด้วย ทำให้รู้จักวิถีชีวิต การเล่นประเพณี ความเชื่อ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดของเด็กต่างชาติด้วย

เนื่องจากวรรณกรรมสำหรับเด็กมีลักษณะแตกต่างจากวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ การแปลวรรณกรรมสำหรับเด็กจึงต้องมีหลักการที่ช่วยให้แปลวรรณกรรมได้เหมาะสมกับวัย ดังนี้

1. การแปลชื่อเรื่อง ต้องแปลชื่อได้น่าสนใจ โดยชื่อเรื่องนั้นจะต้องแปลกกระจุ๋มกระจิ๋ม มักใช้ชื่อเด็กชาย เด็กหญิง สัตว์ ต้นไม้ ซึ่งนิยมแปลโดย

1.1 การใช้วิธีถ่ายทอดเสียงหรือถ่ายทอดตัวอักษร (การทับศัพท์) เมื่อพิจารณาแล้วว่าชื่อเดิมในต้นฉบับเป็นที่รู้จักและดึงดูดใจผู้อ่านได้ดีอยู่แล้ว เช่น

The Adventures of Tom Sawyer

ทอม ซอว์เยอร์ผจญภัย

Watership Down

ทุ่งวอเตอร์ชิพ

The Story of Tongdaeng

เรื่องทองแดง

1.2 การแปลตรงตัว โดยรักษาคำและความหมายของต้นฉบับเดิมไว้ด้วยภาษาไทยที่ดี ใช้เมื่อชื่อในต้นฉบับมีความสมบูรณ์ทั้งในแง่ความหมาย ความกะทัดรัดและการสื่ออารมณ์ เช่น

Little House in the Big Woods

บ้านเล็กในป่าใหญ่

The Story of the Treasure-seekers

หาสมบัติ

1.3 การแปลบางส่วน ดัดแปลงบางส่วน ใช้เมื่อชื่อในต้นฉบับดูห้วนเกินไป สื่อความหมายไม่เพียงพอ เช่น

Oliver Twist

โอลิเวอร์ ทวิสต์ หนุ่มน้อยหัวใจทระนง

1.4 การตั้งชื่อเรื่องใหม่จากการตีความชื่อเรื่องและเนื้อเรื่อง ผู้แปลต้องใช้ความเข้าใจวิเคราะห์ชื่อเรื่องและเนื้อเรื่อง จนจับประเด็นสำคัญของเรื่อง ลักษณะเด่นและจุดประสงค์ของเรื่องก่อน จึงจะแปลเรื่องได้ เช่น

The Famous Five

ห้าสหายผจญภัย

The Adventure of Pinocchio

ตุ๊กตาเนรมิต

Alice in Wonderland

หนูน้อยผจญภัย

Little Women

สี่ดรุณี

2. การแปลบทสนทนา ต้องแปลให้เป็นธรรมชาติ สอดคล้องกับฐานะของผู้พูด ระดับของภาษาที่ใช้ในโอกาสหรือบริบทนั้นๆ โดยรักษาความหมายให้ครบถ้วน ไม่แปลคำต่อคำ เพราะทำให้ภาษาแปลแข็งไม่เป็นธรรมชาติ คำที่ใช้ในบทสนทนาต้องเป็นคำที่เด็กใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ใช้ศัพท์สแลง คำหยาบ หรือคำที่สุภาพเป็นแบบแผนเกินไป ซึ่งต้องพิจารณาลักษณะของตัวละครประกอบด้วย

3. การแปลบทบรรยาย ผู้แปลต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาแบบเล่าเรื่อง เลือกใช้คำที่ชัดเจน และเป็นภาษาที่ไม่ " อลังการ " ฟุ่มเฟือยเกินไป ที่สำคัญคือต้องระมัดระวังเรื่องเสียง การใช้คำ และการเรียงคำ โดยผู้แปลต้องศึกษาค้นคว้าให้รู้ที่มาของคำให้ถ่องแท้

4. การแปลคำที่ไม่มีในภาษาไทย ซึ่งบางคำไม่มีคำเทียบที่สมบูรณ์ในภาษาไทย ต้องหาคำที่เทียบเท่ากับคำในต้นฉบับก่อน แล้วใช้คำขยายง่ายๆที่บอกลักษณะ เพิ่มเติมโดยไม่ต้องทำเชิงอรรถอธิบายความหรือมีวงเล็บอธิบายความ แต่หากจำเป็นต้องอธิบาย ก็ควรใช้ภาษาที่เป็นแบบการเล่าเรื่องเช่นเดียวกับเนื้อเรื่องทั้งหมด เพื่อให้กลมกลืนกับเรื่องและไม่เป็นการขัดจังหวะผู้อ่าน เช่น

ศัพท์	ความหมายกว้าง ๆ	ลักษณะ	คำเทียบ
Cottage cheese	เนย	สีขาว	เนยขาว
Wine-colored	สี	สีแดง	สีแดงเหล้าองุ่น หรือ สีแดงชมพู่มะเหมี่ยว
beetroot	หัวผักกาด	สีแดง	หัวผักกาดแดงHubbard
squash	ฟักทอง	เนื้อนุ่ม	ฟักทองเนื้อนุ่ม

5. การแปลสำนวนอุปมาอุปไมย ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีเปรียบเทียบแบบต้นฉบับ เพราะวิธีคิดของเด็กไม่เหมือนกัน และสิ่งใกล้ตัวเด็กกลุ่มหนึ่ง หรือชาติหนึ่ง อาจไม่ใกล้ตัวเด็กอีกกลุ่มหนึ่ง หรืออีกชาติหนึ่งก็ได้ ไม่ควรใช้สำนวนเปรียบเทียบที่ลึกซึ้ง ควรใช้สำนวนในภาษาไทยที่มีความหมายเทียบเคียงกันแทนที่ได้ เช่น

- easy as pie ง่ายเหมือนขนมพาย

ขนมพายดูจะเป็นสิ่งที่ไกลตัวเด็ก ควรใช้สำนวนเทียบเคียงว่า ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก หรือ ของกล้วยๆ

- listening to the rain **drumming on the roof** ฟังเสียงฝนกระทบหลังคา

ควรแปลว่า ฟังเสียงฝนตกเปาะแปะบนหลังคา จะสื่อความหมายและให้ภาพที่ใกล้ตัวเด็กได้ดีกว่า

- It rained **cats and dogs**. ควรแปลว่า ฝนตกอย่างไม่ลืมหูลืมตา

- I was **dog tired**. ควรแปลว่า ผมเหนื่อยแฮ่ก

6. การแปลข้อความที่เกี่ยวกับด้านเพศสัมพันธ์ในวรรณกรรมสำหรับเด็กนั้น ควรตัดทอนหรือเรียบเรียงข้อความได้เหมาะสมกับวัยวุฒิของผู้อ่าน

ควรเลือกเรื่องประเภทใดสำหรับแปล

1. จะต้องเป็นเรื่องสนุก มีจินตนาการ เป็นที่สนใจของเด็ก
2. โครงเรื่อง ควรแฝงไว้ด้วยคติสอนใจและจบลงด้วยดี เช่น ทำดีได้ดี มีอุปสรรคแล้วก็มีสมหวัง
3. ให้ความรู้ในด้านต่างๆ เป็นการส่งเสริมเชาว์ปัญญาของเด็ก
4. มีภาพประกอบชัดเจน สวยงาม

ตัวอย่างการแปล

ตัวอย่างที่ 1

The Cat And The Mice

A lot of mice take over a house. A cat comes to the house. She catches the mice one by one. So some of the mice hide in a hole. The cat cannot get them. The cat hangs herself on a hook and pretends to be dead. The mice put out their heads and say, "Even if you hang there and pretend to be dead, we will still not walk close to you.

Moral: A clever person will not be fooled twice.

หนูหลายตัวยึดบ้านหลังหนึ่งไว้ แมวตัวหนึ่งมาที่บ้านหลังนั้น มันจับหนูทีละตัว บางตัวจึงไปซ่อนอยู่ในรู แมวจึงจับพวกมันไม่ได้ เจ้าแมวจึงแขวนตัวเองไว้กับตะขอและแกล้งทำเป็นตาย พวกหนูโผล่หัวออกมาและกล่าวว่า "ต่อให้เจ้าแขวนคอแกล้งทำเป็นตายอยู่ตรงนั้นพวกเราก็ไม่เฉียดเข้าไปใกล้เจ้าอยู่ดี"

จากนิทานอีสป แปลโดย รุ่งอรุณ สัมปัชชลิต

คติสอนใจ: คนฉลาดย่อมไม่โดนหลอกซ้ำสอง

ตัวอย่างที่ 2

The Burner Burnt

A fox had angered a farmer by the damage that it did. So when he caught it he thought he would make it pay dearly. He tied some tow soaked in oil to its tail and set fire to it. But some god made the fox go into its captor's corn-fields, which were ready for reaping, and all he could do was to run after it, lamenting the loss of his harvest.

This story is a lesson in humanity and a warning against uncontrolled rage, which often does serious harm to those who give way to it.

หมาจิ้งจอกตัวหนึ่งทำความเสียหายให้แก่ชาวไร่จนเขาโกรธมาก ดังนั้น เมื่อเขาจับตัวมันได้จึงคิดจะแก้แค้นให้สาสม เขาเอาเศษเชือกชุบน้ำมันผูกเข้ากับหางของมันแล้วจุดไฟ แต่เทพเจ้าบันดาลให้หมาจิ้งจอกวิ่งเข้าไปในไร่ข้าวโพดที่มีฝักแก่พร้อมที่จะเก็บเกี่ยวของเขาเอง

ในที่สุดชาวไร่ผู้นั้นก็ได้แต่วิ่งไล่ตามมันไป พร้อมกับคร่ำครวญถึงความสูญเสียครั้งนี้

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เราควรมีมนุษยธรรมและควบคุมความโกรธไว้ให้ได้ มิฉะนั้น จะนำภัยมาสู่ตนเอง

จากนิทานอีสป แปลโดย สิทธา พินิจภูวดล และ วิริยา วัฒนวรางกูร

ตัวอย่างที่ 3

Now that the corn was planted, Pa built the missing half of the claim shanty. One morning he laid the floor joists. Then he made the frame, and Laura helped him raise it and hold it straight to the plumb line while he nailed it. He put in the studding, and the frames for two windows. Then he laid the rafters to make the other slant of the roof that had not been there before.

Laura helped him all the time, Carrie and Grace watched, and picked up every nail the Pa dropped by mistake. Even Ma often spent minutes in idleness, looking on. It was exciting to see the shanty being made into a house.

When it was done, they had three rooms. The new part was two tiny bedrooms, each with a window. Now the beds would not be in the front room any more.

"Here's where we kill two birds with one stone," said Ma. "We'll combine spring housecleaning and moving."

(จาก Little Town on the Prairie by Laura Ingalls Wilder)

ตอนนี้พ่อปลูกข้าวโพดเสร็จแล้ว พ่อจึงต่อบ้านอีกซีกหนึ่ง เช้าวันหนึ่ง พ่อวางตงรับพื้นห้อง แล้วก็ทำโครงหลังคาและฝา ลอร่าช่วยยกไม้ฝาให้ตรงกับสายดิ่งขณะที่พ่อดอกตะปู พ่อตอกคร่าวและทำวงกบหน้าต่างสองบาน แล้วก็วางจันทัน ทำหลังคาเอียงลาดลงมาอีกด้านหนึ่งซึ่งแต่เดิมไม่มี

ลอร่าช่วยพ่ออยู่ตลอดเวลา แครี่กับเกร๊ซดูและเก็บตะปูทุกตัวที่พ่อตอกพลาดกระเด็นไป แม้แต่แม่เองก็ยังพลอยไถลมานั่งดูอยู่ด้วยเป็นครั้งคราว เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นที่จะได้เห็นเพิงที่อาศัยกลายเป็นบ้านจริงๆเต็มทีแล้ว

เมื่อทำเสร็จแล้ว บ้านนี้ก็มีห้องสามห้อง ส่วนที่ต่อใหม่นั้นเป็นห้องนอนเล็กๆสองห้อง มีหน้าต่างห้องละบาน ตอนนี้เตียงนอนจะไม่ต้องอยู่ในห้องข้างหน้าอีกต่อไปแล้ว

"เอาละ เราจะยิงนกทีเดียวสองตัวเลย" แม่ว่า "เราจะทำความสะอาดบ้านรับฤดูใบไม้ผลิ พร้อมกับการย้ายเข้าห้องที่ต่อใหม่เลยทีเดียว"

(จาก เมืองเล็กในทุ่งกว้าง แปลโดย สุคนธรส)

แบบฝึกหัด จงแปลนิทานต่อไปนี้เป็นภาษาไทย

เรื่องที่ 1

The Swan And The Crow

A crow saw a swan swimming in a pond and was filled with envy.

"I wish I had white feathers like the swan," he sighed. His feathers were black and beautiful but they were not good enough for him. He wanted white feathers. He watched the swan carefully, trying to understand why they were different.

"The swan spends most of his time on the water, " said the crow. "That must be why his feathers are so white. I will live like a swan myself then perhaps I will have white feathers too."

The crow left the place where he had lived all his life, where he could find the kind of food he liked, and went to live beside water. He bathed in the riverside pools and washed his feathers many times every day. It didn't matter how often he washed,

his feathers stayed as black as they had always been. He began to grow thin, for although the food he found in the river suited the swans, it didn't suit him. He finally died of hunger and disappointment.

You may change your habits, but you cannot change your nature.

(จากนิทานอีสป)

เรื่องที่ 2

The Dog And His Reflection

One day, a dog who was carrying a piece of meat in his mouth, came to a stream. He was halfway across a narrow plank which reached from one bank to the other, when he stopped. He saw his own reflection mirrored in the water and shining up at him. Stupidly, he thought it was another dog.

"That piece of meat is bigger than mine, "he thought. "I'll take that one!" He dropped his own piece of meat in order to snatch the piece the other dog had.

So the dog lost both pieces of meat, for the one he dropped was carried away by the stream and, as the other was only a reflection of the first, that disappeared too.

Be content with what you have.

(จากนิทานอีสป)

เรื่องที่ 3

In August, the days were so hot that Laura and Mary took their walks in the early mornings before the sun had risen far. The air still had some freshness then and it was not too hot to be pleasant. But every walk seemed like a little bit of the last walk they would have together, for soon Mary was going away.

She was really going to college, that fall. They had looked forward, so long to her going, that now when she really was going, it did not seem possible. It was hard to imagine, too, because none of then knew what college would be like; they had never seen one. But Pa had earn nearly a hundred dollars that spring; the garden and the oats and the corn were growing marvelously, and Mary really could go to college.

(จาก Little Town on the Prairie by Laura Ingalls Wilder)